

Πρόξενος, ὅπερ ἦν σπουδαῖος προβιβασμός, διότι τὰ κατὰ τὰς χώρας ἐκείνας τῆς ἀπωτάτης Ἀσίας Ῥωσικὰ Προξενεῖα θεωροῦνται ὡς θέσεις διπλωματικά, καὶ οἱ ἐκεῖ Πρόξενοι, ὅταν ἐπιτυγχάνωσι, προβιβάζονται εἰς Πρόσβεις.

Ὁ δ' υἱός μου Κλέων, ἔνεκα τῆς ὑγείας τῆς συζύγου του, καὶ δ' οἰκιακὰς ὑποθέσεις, ἀφ' οὗ, μετὰ τὸν πενθερὸν καὶ τὴν πενθεράν του, ἀπέθανε καὶ ὁ γυναικάδελφός του, μετέβη ἐπ' ἀδεία εἰς Γερμανίαν. Προϋτίθετο δὲ νὰ παραιτηθῇ καὶ νὰ μὴ ἐπανέλθῃ εἰς Βουλγαρίαν, ὅπου πρὸ 3½ ἐτῶν ῥιφθεὶς εἶχε λησμονηθῇ, εἰ καὶ ἱκανώτερος τῶν πλείστων ἀντιπροσωπευόντων τὴν Ἑλλάδα εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Ἡ ἤδη προϊοῦσα ἡλικία τῆς θυγατρὸς του, ἣτις ἔπαιεν οὕσα παιδίον, τὸν ἠνάγκαζεν, ἂν δὲν μετετίθετο εἰς μεγαλόπολιν τινα τῆς Εὐρώπης, νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας. Καὶ μετεβιβάσθη μὲν τότε εἰς τὴν Περρούπολιν, ἀλλὰ παραδόξως ὑπὸ τὸν τίτλον **Προσέδρου** (Ministre Résident), ἣτις ἔτι μᾶλλον ἔβλαπτε τὰ Ἑλληνικὰ συμφέροντα ἢ αὐτόν. Καὶ ἀπηύθυνε μὲν ἡ Ῥωσικὴ Κυβέρνησις ἐνστάσεις καὶ παρατηρήσεις, ἀλλὰ πᾶσαι ἀπέβησαν μάταιαι, ὥς διότι ὁ Κλέων ἦτον υἱός μου.

Εἰς δὲ τὸν Ὀθωνα ἔγιναν καὶ δι' ἐμοῦ καὶ δι' ἄλλων προτάσεις νὰ ἔλθῃ εἰς νέον γάμον μετὰ νέας Ἑλληνίδος πολλάκις ἑκατομμυριούχου, ἐν Εὐρώπῃ διαιτωμένης. Ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῆς θλίψεως διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς πρώτης ἀγαπητῆς συζύγου του εἰσέτι διατελῶν, ἀπέσχε πάσης τοιαύτης διαπραγματεύσεως.

Κρητικά.

Ἀπὸ τινος χρόνου τὰ ἐν Κρήτῃ συμβαίνοντα οὐ μικρὰς ἐπέφερον δυσχερείας καὶ περιπλοκάς. Ἐπειδὴ εἰς παραστάσεις τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως τῆς νήσου ὑπὲρ μέτρων δικαίων καὶ ὠφελίμων καὶ ὑπὲρ δικαιωμάτων χορηγηθέντων τῷ λαῷ ὑπὸ τοῦ ἐν Βερολίνῳ συνεδρίου, ἡ Πύλη ἐφαίνετο κωφεύουσα ἐκ συστήματος, μέλη τινὰ τῆς Βουλῆς, εἰ καὶ μειονοψηφοῦντα, ἐκορύφωσαν τὴν διαμαρτυρίαν αὐτῶν εἰς ἐπανάστασιν ἄκαιρον καὶ ἀπαρα-

σκεύαστον, καθ' ἧς ἐλέγετο ὅτι ἡ Πύλη ἐλάμβανε μέτρα βάραβα καὶ καταπιεστικά. Τὴν θέσιν δὲ ἐδείνωσε κατ' ἐμὲ καὶ ἡ ἀδέξιος συμπεριφορὰ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ἣτις εἰς τὰς Εὐρωπαϊκὰς Δυνάμεις ἀμέσως ἀποταθεῖσα καὶ τὴν Πύλην αὐταῖς καταγγείλασα, ἔδωκεν ἀφορμὴν ταῖς μὲν ν' ἀποκρούσωσι τὰς καταγγελίας τῆς, ὥς ἀναποδείκτους καὶ ἀβασίμους, ταῖς δὲ νὰ τὴν ἐπιτιμήσωσιν, ὥς ἐπεμβαίνουσιν εἰς ξένου κράτους τὰς ἐσωτερικὰς ὑποθέσεις: ἐν ᾧ ἂν περιορίζετο ἐπιτηδεῖως καὶ φιλοφρόνως νὰ δώσῃ εἰς τὴν Ὀθωμανικὴν Κυβέρνησιν συμβουλὰς μόνον, συμφερούσας εἰς ἀμφοτέρωτα τὰ γείτονα Κράτη, καὶ τὸ φιλικὸν μᾶλλον τοῦτο διάβημα ἔφερεν εἰς γνῶσιν καὶ τῶν ἄλλων Δυνάμεων, οὐδεὶς, οὐδ' αὐτὴ ἡ Τουρκία, θὰ ἐδικαιοῦτο νὰ παραπονεθῇ, καὶ γενικῆς εὐγνωμοσύνης φόρον μᾶλλον θὰ ἐλάμβανεν ἡ Ἑλλάς.

Ἦλθε δὲ καὶ πρὸς ἐμὲ ἐπιτροπὴ Κρητῶν, καὶ μετ' ἐκείνων καὶ τινες φίλοι των. Πρὸς πάντας δ' εἶπον ὅτι θερμοτάτην μὲν αἰσθάνομαι συμπαθείαν ὑπὲρ τῶν πασχόντων πατριωτῶν, πρὸς ἐπίτευξιν ὅμως τῶν εὐγενῶν πόθων των ὅτι ἀπαιτεῖται πρὸ πάντων περίσκεψις καὶ ἔμφρον ἐκτίμησις τῶν καιρῶν καὶ τῶν περιστάσεων, πᾶσα δ' ἀδέξιος ἐνέργεια ὅτι δύναται νὰ ἐπιφέρῃ ὄλεθρον ἀντὶ σωτηρίας. Δὲν τοῖς ἠρνήθην ὅμως νὰ συνυπογράψω ἐπιστολὴν πατριωτῶν τινῶν πρὸς τὸν Γλάδστωνα, ἐξαιτουμένων τὴν μέριμναν αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν πασχόντων Κρητῶν.

Πλὴν δὲ τούτου καὶ ποιητικῆς ἐσπερίδος δοθείσης εἰς ὄφελος τὸν εἰς Ἀθήνας προσφύγων Κρητικῶν οἰκογενειῶν, καθ' ἣν ὁ κ. Συνοδινὸς μακρὸν ἀνέγνω ποίημα, τινὲς ἤθελον νὰ προεδρεύσῃ ὁ Διάδοχος, ὅστις εἶχε προσέλθῃ· ἀλλ' ἐγὼ ἀντέστην, ἵνα μὴ δοθῇ εἰς τὴν συνέλευσιν χαρακτὴρ πολιτικός, ὅστις καὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κρήτην θὰ ἔβλαπτε. Συνήνεσα δέ, κατ' ἐπίμονον αἴτησιν πολλῶν, ν' ἀναβῶ ἐγὼ εἰς τὴν προεδρικὴν ἔδραν, ἀλλὰ προσεφώνησα τοὺς παρόντας εἰπὼν ὅτι συνήλθομεν ἐπ' ἀγαθοεργῷ σκοπῷ, ἵνα βοηθήσωμεν τὰς παρ' ἡμῖν ἐν ἀπορίᾳ διατελούσας προσφύγους οἰκογενείας.

Ἡ σύμπραξις τοῦ κ. Συνοδινοῦ μοὶ ἐνθυμίζει γελοῖόν τι ἐπεισόδιον. Κατὰ τὴν προλαβοῦσαν ἀποκρέω, ἐσπέραν τινά, ἐνῶ ἤτοιμαζόμην νὰ ἐξέλθω, νέος τις ἦλθε πρὸς ἐμὲ καὶ μοὶ εἶπεν ὅτι πέμπεται ὑπὸ τοῦ κ. Συνοδινοῦ, παρακαλοῦντός με νὰ τῷ δανείσω τὸν συμπιεζόμενον πῖλον μου (claque), διότι ἦν προσκεκλημένος εἰς χορευτικὴν ἐσπερίδα.

— Τίς κ. Συνοδινός; τῷ εἶπον. Δὲν τὸν γνωρίζω.

— Πῶς; ἀπεκρίθη. Ὁ ποιητής.

Ἐπειδὴ λοιπὸν τὸν ποιητὴν οὐδεὶς Ἑλλήν ἐδικαιοῦτο νὰ εἴπῃ ὅτι δὲν γνωρίζει, ἔσπευσα νὰ δώσω τὸν πῖλον, ὃν ποτὲ πλέον δὲν εἶδον, καὶ ὅτε ἔγραψα τῷ κ. Συνοδινῷ, ἵνα τὸν παρακαλέσω νὰ μοὶ τὸν ἐπιστρέψῃ, ἔμεινεν ἐκπεπληγμένος ἐπὶ τῇ ἐπιστολῇ μου καὶ ἐπὶ τῇ αὐθαδεῖα τοῦ ἀναιδοῦς λωποδύτου.

Ἀρμενία.

Ἀνάλογος πρὸς τὴν θέσιν τῆς Κρήτης ἐφαίνεται τότε καὶ ἡ τῆς Ἀρμενίας, καὶ αὐτῆς ἐξανισταμένης, διότι ἡ ὑπὲρ αὐτῆς ἀπόφασις τοῦ ἐν Βερολίνῳ συνεδρίου οὐδαμῶς ἐφηρομόσθη, καὶ τὴν ἔβλαψε μᾶλλον ἢ τὴν ὠφέλησεν, ἐξάψασα, ὥς οἱ Ἀρμένιοι διῴσχυρίζοντο, κατ' αὐτῶν καὶ προκαλέσασα τὰς βιαιοπραγίας τῆς ὀθωμανικῆς Κυβερνήσεως. Ἐπὶ τῇ περιστάσει ταύτῃ ἰδρύθη ἐν Λονδίνῳ ἀγγλοαρμενικὴ ἐφημερίς, ἐπιγραφομένη Haïasian, καὶ ὁ συντάκτης αὐτῆς μοὶ ἔγραψε ζητῶν τὴν συνεργασίαν μου. Τῷ ἀπήντησα ὅμως ὅτι, ὅσον καὶ ἂν συμπαθῶ ὑπὲρ παντὸς λαοῦ ἐπιδιώκοντος τὰ δικαιώματα καὶ τὴν ἐλευθερίαν του, ἀντίκειται ὅμως εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξεις μου νὰ γράφω περὶ ὑποθέσεων, ὧν μοὶ ἐλλείπουσιν αἱ ἀκριβεῖς γνώσεις. Οὐχ' ἦττον ἡ ἐφημερίς αὕτη ἐξηκολούθησε πεμπομένη μοι, καὶ μετὰ ταῦτα, ζητήσασά μοι, ἔλαβε καὶ ἐξέδωκεν ἑλληνιστὶ γεγραμμένην ἐπιστολήν, ἐκφράζουσαν τὰς ὑπὲρ τῶν ἀγώνων αὐτῆς συμπαθείας μου.

Εἰς δ' ὁμογενὴς ἐκ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ὁρμώμενος, καὶ ἐν Ἀθήναις τότε ἐπιδημῶν, μοὶ ἀπηύθυνεν ἀπεραντολόγους ἐπιστο-